

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno
ID DS: z2tadw5
Sp. zn.: (nepředchází)

- Stěžovatel:** **Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, ID DS: whehjsc
- Zastoupen:** JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, ID DS: cp7kgk3
- Účastník:** **Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6, 657 40 Brno, ID DS: wwjaa4f
- Vedlejší účastníci:**
- Státní volební komise**
nám. Hrdinů 1636/4, 140 21 Praha 4, ID DS: 6bnaawp
 - Ing. Miloš Zeman**, nar. 28. 9. 1944
Hrad, I. nádvoří čp. 1, 119 00 Praha 1, ID DS: az9rxd3
 - Ivana Zemanová**, nar. 29. 4. 1965
Hrad, I. nádvoří čp. 1, 119 00 Praha 1

Ústavní stížnost

směřující proti:

- usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2018, č. j. Nao 39/2018-12; a
- usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, č. j. Vol 17/2018-46;

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Podáním ze dne 30. ledna 2018, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 31. ledna 2018 (dále jen „*volební stížnost*“), stěžovatel navrhl, aby soud rozhodl o neplatnosti volby presidenta republiky konané ve dnech 12. a 13. ledna 2018 (I. kolo) a ve dnech 26. a 27. ledna 2018 (II. kolo; dále jen „*volba*“) a nařídil opakování volby počínaje fasí registrace kandidátních listin.

[2] S volební stížností stěžovatel spojil námitku podjatosti směřující vůči všem členům senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí, kteří se podíleli na vydání usnesení ze dne 13. prosince 2017, č. j. Vol 84/2017-175,¹ s výjimkou JUDr. Miloslava Výborného, tedy vůči JUDr. Tomáši Langáškoví, LL. M., JUDr. Josefu Baxovi, JUDr. Radanu Malíkovi, JUDr. Petru Mikešovi, Ph. D., JUDr. Pavlu Molkovi, Ph. D., a Mgr. Daniele Zemanové, neboť tyto soudci jsou sami původcem jednoho ze dvou naříkaných zásahů do regularnosti volby presidenta a stěžují by mohli sami takový zásah nestranně posoudit. Pokud jde o JUDr. Pavla Molka, Ph. D., v jeho případě stěžovatel námitku podjatosti opřel o další okolnost, spočívající v předchozí publicistické činnosti tohoto soudce, v jejímž rámci se tento vůči stěžovateli ostře negativně vymezil a i s ohledem na další vývoj předmětné kauzy lze předpokládat trvání jeho averse vůči stěžovateli.

[3] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2018, č. j. Nao 39/2018-12 (dále jen „*první napadené usnesení*“), bylo vysloveno, že uvedení soudci nejsou z rozhodování věci vyloučeni, a usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, č. j. Vol 17/2018-46 (dále jen „*druhé napadené usnesení*“; obě usnesení společně též jen „*napadená usnesení*“), vydaným senátem složeným, *inter alios*, z JUDr. Tomáše Langáška, LL. M., JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Pavla Molka, Ph. D., a Mgr. Daniely Zemanové, soud volební stížnost zamítl.

[4] Protože prvním napadeným usnesením bylo zasaženo do stěžovatelova základního práva na spravedlivý proces a druhým napadeným usnesením došlo k porušení jeho základního práva na přístup k soudu a na ochranu svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti, a protože proti napadeným usnesením nelze brojit žádnými dalšími opravnými prostředky, stěžovateli za této situace nezbývá než obrátit se na Ústavní soud touto ústavní stížností.

Důkaz: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2018, č. j. Nao 39/2018-12 – v příloze
usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, č. j. Vol 17/2018-46 – v příloze

¹http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2017/0084_0Vol_1700175_20171215093526_20171218130021_prevedeno.pdf

II. Stížní body

II.A Posouzení námitky podjatosti

II.A.1 Zásah způsobený vyslovením právního názoru v *obiter dicto*

[5] Svou námitku podjatosti stěžovatel opřel, *inter alia*, o to, že sami soudci Langášek, Baxa, Malík, Mikeš, Molek a Zemanová se podíleli na vydání usnesení, v němž *obiter dicto* vyslovili právní názor, že ministerstvo vnitra pochybilo při neoprávněné registraci několika kandidátních listin, a tím zasáhli do zákonnosti dalšího průběhu volby. Pro úplnost budiž dodáno, že námitka podjatosti nesměřovala vůči soudci JUDr. Miloslavu Výbornému, protože ten se v separátním votu od tohoto postupu distancoval, takže nelze očekávat, že by měl tendenci *obiter dictum*, resp. důvodnost jeho vydání, hájit.

[6] První napadené usnesení dovozuje závěr, že soudci nejsou z projednávání věci vyloučeni, z ustanovení § 8 odst. 1 *in fine* soudního řádu správního, podle kterého platí, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Toto ustanovení však na projednávaný případ nedopadá, stejně jako nedopadá na celou řadu dalších situací, kdy je nutno vyjít z římskoprávní zásady *nemo iudex in causa sua* a na jejím základě dospět k závěru, že soudce je vyloučen, měl-li by rozhodovat o své vlastní věci.

[8] Jako nejjednodušší příklad nesprávné aplikace ustanovení o tom, že soudce není vyloučen pro svou rozhodovací činnost, lze uvést situaci, kdy by měl soudce rozhodovat o tom, zda žalobci bude přiznána náhrada za nesprávný úřední postup spočívající v průtazích v řízení tímto soudcem způsobených. Protože rozhodnutí bude spočívat na posouzení předběžné otázky, zda k nesprávnému úřednímu postupu došlo, je zřejmé, že by tento soudce měl hodnotit své vlastní pochybení a byl by tedy soudcem ve vlastní věci. To je arci nepřípustné, přestože, vykládáno literalisticky, jde toliko o důvod podjatosti spočívající v rozhodovací činnosti soudce v jiné věci a tedy o důvod, který jinak důvodem k jeho vyloučení být nemůže.

[9] K analogickému případu došlo i zde: soudci Langášek, Baxa, Malík, Molek a Zemanová rozhodovali o tom, zda sami svým nesprávným postupem ovlivnili či neovlivnili volbu – a dovodili, že se tak nestalo.

[10] Z uvedeného výkladu plyne, že prvním napadeným usnesením bylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, neboť o jeho návrhu, volební stížnosti, rozhodovali – a to dokonce většinově – vyloučení soudci.

[11] Pro úplnost je pak dlužno dodat, že úvahy Nejvyššího správního soudu obsažené v §§ 11–12 prvního napadeného usnesení jsou irelevantní, protože podstatou stěžovatelovy

námítka není obava z toho, že by soudci, kteří se na vydání předchozího rozhodnutí podíleli, hájili svůj právní názor v něm vyslovený: toliko, že nemohou s patřičnou mírou nestrannosti a nezájatosti posoudit, zda tímto postupem nepřipustně zasáhli do průběhu volby a hrubě její výsledek ovlivnili. Zda je názor v *obiter dicto* správný, může být předmětem polemiky, sám o sobě však tento názor stěžovatelem artikulovanou námitku podjatosti nepodkládá.

II.A.2 Další důvod podjatosti soudce Molka

[12] Pokud se týká dalšího důvodu pochybností o nepodjatosti, ten je založen předchozí publicistickou činností soudce Pavla Molka. Jádrem problému shrnuje první napadené usnesení v § 16 tak, že „*Pavel Molek a navrhovatel [tj. stěžovatel] se ve veřejném prostoru intenzívně názorově střetli, byť nepřímo, prostřednictvím publikovaných článků, přičemž Pavel Molek vyslovil ohledně názorů zastávaných mimo jiné i navrhovatelem silný morální odsudek.*“

[13] Přesto však tuto skutečnost soud nevyhodnotil jako dostačující k závěru o důvodných pochybnostech o nestrannosti soudce Molka.

[14] K tomu stěžovatel uvádí, že úvahy Nejvyššího správního soudu jdou nesprávným směrem. Není rozhodné, jakou formou názorový střet probíhal, tedy zda se děl, jak první napadené usnesení uvádí, „*s patřičnou noblesou a přiměřenou zdrženlivostí*“, nýbrž o intenzitu, jíž tento spor dosáhl, zda spor trvá nebo již pominul, a v neposlední řadě o význam, který mu jeho akteři připisovali, resp. připisují.

[15] V daném případě se jednalo o zcela zásadní názorový spor, a není tu nic, co by nasvědčovalo tomu, že by zanikl nebo byl zmírněn. Oba zúčastnění pak zcela zřejmě tento svůj spor dodnes pokládají za významný, ba klíčový a pro své vzájemné vztahy určující.

[16] Proto je na místě dovodit, že soudce Pavel Molek měl být z projednávání věci vyloučen i pro důvodnou pochybnost o své nepodjatosti vůči osobě stěžovatele, a tím, že se tak nestalo, bylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, jehož součástí je i právo na projednání věci nestranným a nezávislým soudem.

II.B Posouzení nedostatku stěžovatelovy aktivní legitimace

[17] Druhé napadené usnesení uvádí, že stěžovatel není osobu oprávněnou brojit proti vadám, k nimž došlo během registrační fáze volby. To je v souladu s jeho konstantní prejudikaturou, která předpokládá, že právo občana zakotvené v čl. 22 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“) je, pokud se týká registrační fáze volby nebo voleb, dostatečně

chráněno a realizováno již tím, že toto právo svědčí kandidujícím subjektům, případně těm osobám, které jejich kandidaturu navrhly.

[18] Stěžovatel ve volební stížnosti vysvětlil, proč je na místě – minimálně pokud jde o volbu presidenta republiky – se od této rozhodovací praxe odchýlit. Za důvod, proč by tak měl soud učinit, stěžovatel označil fakt, že právní názor zaujatý v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu znemožňuje efektivní soudní ochranu registračního procesu, tedy, jak uvedl stěžovatel, že došlo k takovému zúžení okruhu osob oprávněných brojit proti neoprávněné registraci kandidáta v této volbě, že by tím byl volební proces v registrační fási materiálně postaven mimo sferu soudní ochrany.

[19] Z předmětné judikatury, z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2017, č. j. Vol 84/2017-175,² vyplývá, že právo napadnout neoprávněně provedenou registraci jiného kandidáta svědčí toliko těm kandidátům (pod toto označení bude stěžovatel pro zjednodušení tam, kde to přichází v úvahu, zahrnovat i jejich navrhovatele), kteří sami současně s tím napadají, že nebyla provedena registrace jejich vlastní kandidátní listiny. Disentující soudci v usnesení Ústavního soudu ze dne 3. ledna 2018, sp. zn. Pl. ÚS 46/17, ECLI:CZ:US:2018:Pl.US.46.17.1,³ hovoří v této souvislosti v § 5 svého stanoviska příhodně o „trychtýři“, který Nejvyšší správní soud vložil mezi ustanovení § 65 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě presidenta republiky (dále jen „VolPR“).

[20] Stěžovatel je přesvědčen, že buď je třeba přiznat právo napadnout porušení zákona v registrační fási volby každému oprávněnému voliči – který ať může hrubé ovlivnění výsledku volby napadnout jedine postupem podle § 66 VolPR, a tedy až následně, po vyhlášení celkového výsledku volby, tak jako učinil stěžovatel – anebo musí být zajištěno, aby toto právo svědčilo aspoň všem kandidátům, bez ohledu na to, jak ministerstvo vnitra naložilo s jejich vlastní kandidátní listinou a čeho se sami paralelně domáhají.

[21] Zajisté by bylo možno vést polemiku, zda je vůbec přípustné a ústavně konformní, aby registrační fáse volby byla učiněna „uzavřenou party“ těch, kteří sami kandidují, do jejíhož průběhu voliči nemají co mluvit, avšak podle názoru stěžovatele není v dané věci taková polemika nezbytná: poté, co Nejvyšší správní soud zúžil okruh osob oprávněných brojit proti neoprávněné kandidatuře, se tato forma ochrany volební soutěže ukazuje zřetelně a významně nedostatečnou.

[22] Závěrem, že stěžovatel není osobou oprávněnou napadnout porušení zákona v registrační fási volby, tak došlo k porušení jeho základního práva na přístup k soudu, a nebyla

²http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2017/0084_0Vol_1700175_20171215093526_20171218130021_prevedeno.pdf

³http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=Pl-46-17_1

zajištěna náležitá ochrana svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti, zakotvená v čl. 22 Listiny.

II.C Námitka ovlivnění volby Nejvyšším správním soudem

[23] Způsobem ještě méně přijatelným se druhé napadené usnesení vypořádalo s námitkou směřující do ovlivnění průběhu volby tím, že podle *obiter dicto* vysloveného mínění Nejvyššího správního soudu u pěti z devíti kandidátů, u nichž byla provedena registrace kandidátní listiny, se tak stalo v rozporu se zákonem, a toliko fakt, že se nenašel nikdo, kdo by tuto nezákonnost napadl a byl k tomu zároveň dle mínění tohoto soudu oprávněn, způsobil, že se tyto osoby mohly volby v postavení kandidátů zúčastnit. Tento fakt byl voličské veřejnosti široce intimován a řádný průběh volby tím byl hrubě ovlivněn, a to až do té míry, že podle stěžovatelova přesvědčení mohl ve volbě uspět a být zvolen prezidentem republiky jiný kandidát, než který by zvítězil, pokud by k tomuto rušivému zásahu nedošlo.

[24] Je plně v souladu s faktem, že většina členů senátu rozhodujících o volební stížnosti se sama na vydání sporného rozhodnutí podílela, že soud tuto námitku neshledal důvodnou. S odůvodněním druhého napadeného usnesení se však nelze v žádném případě ztotožnit.

[25] Toto usnesení hájí *obiter dictum* tím, že na zmiňované kandidáty je třeba hledět „jako na řádně zaregistrované, a tudíž oprávněné zúčastnit se volby,“ což Nejvyšší správní soud sám v rozhodnutí zdůraznil.

[26] K tomu nelze než poznamenat, že i na osoby, jimž byla udělena presidentská milost nebo jež byly účastny amnestie, se pohlíží jako na bezúhonné, přesto se tím ve vnímání většinové veřejnosti jejich delikt nezahluje, a s ohledem na to, že volba proběhla tajně, nelze mít rozumných pochybností o tom, že *obiter dictum* voličské rozhodování ovlivnilo, a to v míře, kterou nelze objektivně stanovit, ale která rozhodně nemusela být zanedbatelná, už s ohledem na to, že se jednalo mj. i o případ kandidáta MUDr. Bc. Marka Hilšera, Ph.D., jehož voliče lze mít za relativně dobře informované a k potenciálnímu porušení zákona kandidátem citlivější než volič průměrný – přičemž paradoxně tento kandidát získal dostatečný počet unikátních navrhovatelů a návrh duplicitní byl v jeho případě redundantní.

[27] Podobně nepřiléhavé je tvrzení Nejvyššího správního soudu, že se zabýval toliko „abstraktní otázkou“ výkladu ustanovení § 21 odst. 2 VolPR. K tomu se ostatně vyslovil sám

Ústavní soud, který v § 11 svého usnesení ze dne 3. ledna 2018, sp. zn. Pl. ÚS 46/17, ECLI:CZ:US:2018:Pl.US.46.17.1,⁴ uvedl:

„Ústavní soud na závěr konstatuje, že zahrnul-li Nejvyšší správní soud do ústavní stížnosti napadeného procesního usnesení i tzv. obiter dictum (část VI., body 70 až 97), učinil tak nepřipustně, vybočil tím z mezí soudního rozhodování a vstoupil na pole úvah, které soudní moci v dané procesní situaci nepřísluší.“

[28] „Abstraktní“ otázka, již se Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí poměrně detailně zabýval a jejíž posouzení se následně stalo předmětem rozsáhlé medialní prezentace a veřejného zájmu, měla velmi konkrétní důsledky v podobě očernění několika z kandidátů. Skutečnost, že jediným deliktem těchto kandidátů bylo, že se spolehli na výklad zákona provedený ministerstvem vnitra, sice oslabuje názor, že za to měli být postiženi vyloučením z volby rozhodnutím o neregistraci kandidátních listin, na straně druhé jsou tu osoby další, které podobně nepostupovaly, zákon vyložily správně a protože usoudily, že by podporu dostatečného počtu navrhovatelů nezískaly, rozhodly se nekandidovat.

[29] Stěžovatel dle svého mínění naprosto případně označil to, co se během registrační fáse volby i po ní událo, za obdobu zmatečně vedeného soudního nebo správního řízení, a stejně oprávněně tvrdí, že jediným způsobem, jak tuto vadu zhojit, je nařídít opakování volby počínaje fasí registrace kandidátních listin.

[30] Protože Nejvyšší správní soud jeho návrhu nevyhověl, neposkytl ochranu jeho základnímu právu na ochranu svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti.

II.D Prejudikatura Ústavního soudu

II.D.1 Podmínka nestrannosti a nezávislosti soudu

[31] K otázce podjatosti soudců se Ústavní soud vyslovil v důležitém nálezu ze dne 27. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/13, ECLI:CZ:US:2016:1.US.1965.15.1,⁵ v němž, s řadou odkazů na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, uvedl:

„24. Nestranností je třeba rozumět absenci předsudku či zaujatosti soudce (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Morice proti Francii ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 29369/10, § 73). Podle judikatury Ústavního soudu i ESLP se nestrannost soudce posuzuje ve dvou krocích, a to prostřednictvím tzv. subjektivního a objektivního testu nestrannosti.

25. Subjektivním testem se zjišťuje, jaké je osobní přesvědčení nebo zájem soudce v daném případě (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Kyprianou proti Kypru ze dne 15. 12. 2005, stížnost č. 73797/01, § 118). V tomto pojetí je nestrannost »především subjektivní psychickou kategorií,

⁴http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=Pl-46-17_1

⁵http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=1-1965-15_1

vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.)« [nález sp. zn. I. ÚS 371/04 ze dne 31. 8. 2004 (N 121/34 SbNU 255)]. V rámci subjektivního testu se uplatňuje vyvratitelná domněnka nestrannosti soudce (rozsudek pléna ESLP ve věci *Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgii* ze dne 23. 6. 1981, stížnosti č. 6878/75 a 7238/75, § 58; rozsudek pléna ESLP ve věci *Hauschildt proti Dánsku* ze dne 24. 5. 1989, stížnost č. 10486/83, § 47; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Micallef proti Maltě* ze dne 15. 10. 2009, stížnost č. 17056/56, § 94).

26. Pro účely subjektivního testu je tak soudce považován za nestranného, dokud není prokázán opak (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Lindon, Otchakovsky-Laurens a July proti Francii* ze dne 22. 10. 2007, stížnosti č. 21279/02 a 36448/02, § 76). Jinými slovy, domněnku subjektivní nestrannosti je možné vyvrátit jen objektivním způsobem [k nutnosti rozhodovat o vyloučení soudců na základě objektivního hlediska viz nález sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001 (N 98/23 SbNU 11)].

27. Získat důkaz, který by byl schopen vyvrátit domněnku nestrannosti, bude zpravidla obtížné. Naprostá většina případů řešených ESLP se tudíž soustředí na objektivní test, který tak představuje další důležitou záruku nestrannosti soudců (rozsudek ESLP ve věci *Pullar proti Spojenému království* ze dne 10. 6. 1996, stížnost č. 22399/93, § 32).

28. V rámci objektivního testu se zkoumá, zda existují skutečnosti vzbuzující pochybnost o nestrannosti soudce (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Morice proti Francii* ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 29369/10, § 6). Jak totiž Ústavní soud uvedl v nálezu sp. zn. III. ÚS 441/04 ze dne 12. 1. 2005 (N 6/36 SbNU 53), »nestačí, že se soudce subjektivně necítí být podjatý ve vztahu k účastníkům či věci, ale i objektivně nahlíženo musí být vyloučeny oprávněné pochybnosti o jeho nestrannosti.« Jinými slovy, »[n]ejde [...] pouze o hodnocení subjektivního pocitu soudkyně, zda se cítí nebo necítí být podjatá, anebo [o] hodnocení osobního vztahu k účastníkům řízení, ale o objektivní úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být« [nález sp. zn. I. ÚS 167/94 ze dne 27. 11. 1996 (N 127/6 SbNU 429)]. V tomto ohledu může mít i zdání jistou důležitost, neboť je v sázce důvěra, kterou soudy v demokratické společnosti musí u veřejnosti vzbuzovat [rozsudek ESLP ve věci *Ferrantelli a Santangelo proti Itálii* ze dne 7. 8. 1996, stížnost č. 19874/92, § 58, obdobně nález sp. zn. Pl. ÚS 11/04 ze dne 26. 4. 2005 (N 89/37 SbNU 207; 220/2005 Sb.)].

29. Navzdory uvedenému vymezení není mezi subjektivním a objektivním testem nestrannosti nepřekonatelná propast, a proto jejich vzájemné rozdíly nemusí být vždy zřetelné. Jednání soudce totiž může vzbuzovat oprávněnou pochybnost o jeho nestrannosti z hlediska objektivního testu, avšak zároveň toto jednání může vypovídat o osobním přesvědčení soudce natolik, že to povede k vyvrácení domněnky jeho nestrannosti v rámci subjektivního testu (viz rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Kyprianou proti Kypru* ze dne 15. 12. 2005, stížnost č. 73797/01, § 119 a § 123–133).“

[32] V daném případě je evidentní, že soudci, kteří rozhodují o tom, zda svým předchozím, i Ústavním soudem kritizovaným postupem ovlivnili průběh a výsledek volby, neprojdou objektivním testem nestrannosti, a neprojde jím ani soudce, který předtím v publicistickém textu označí účastníka řízení bez přiměřeného důvodu za osobu provozující bulvární blog a odmítne právě pro tento jeho tvrzený charakter svůj článek doplnit odkazem na v něm kritizovaný text.

II.D.2 Aktivní legitimace ve volebních věcech

[33] Ve druhém napadeným usnesením citovaném judikátu, v usnesení ze dne 16. prosince 2003, sp. zn. I. ÚS 699/02, ECLI:CZ:US:2003:1.US.699.02,⁶ Ústavní soud skutečně uvedl, že brojit proti rozhodnutí o registraci kandidátní listiny „jsou aktivně legitimováni účastníci předmětné politické soutěže, protože právě konkurenti jsou případným porušováním pravidel nejvíce poškozováni a protože jsou zároveň nejlépe informováni o průběhu soutěže.“

[34] To však předpokládá, že takto dotčené osoby mají možnost se soudní ochrany efektivně domoci, a nejsou účelově zužujícím výkladem ustanovení § 65 VolPR o toto právo připravovány. Jinak může vzniknout situace, že zde nebude nikdo, kdo by proti registraci v rozporu se zákonem provedené registrace kandidátní listiny mohl brojit.

[35] Bude-li se Ústavní soud chtít nad otázkou zamyslet v širším kontextu, může si představit ještě vyhraněnější situaci, než ke které došlo v této volbě, totiž eventualitu, že zákonné podmínky nesplní *nikdo* z kandidátů, a ministerstvo vnitra přesto ve všech případech registraci kandidátních listin provede. Ačkoli to představuje hrubé porušení zákona, právo – a ani zájem – proti takovému stavu brojit nebude mít žádný z kandidátů, a voličům, jejichž základní právo na ochranu svobodné soutěže politických sil tím bylo flagrantně a frapantně porušeno, aktivní legitimace brojit proti takovému stavu nesvědčí.

[36] Ve volbě bylo registrováno devět kandidátních listin, z toho pět podle názoru Nejvyššího správního soudu neoprávněně, přesto tento soud nenašel důvod prohlásit takovou volbu za neplatnou a nařídit její opakování.

III. Přípustnost a včasnost ústavní stížnosti

[37] Proti napadeným usnesením nemá stěžovatel možnost bránit se žádným opravným prostředkem, nezbývá mu tedy než se obrátit na Ústavní soud ústavní stížností.

[38] První napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 2. února 2018, druhé napadené usnesení mu bylo doručeno dne 16. února 2018. Z uvedeného vyplývá, že tato ústavní stížnost je podávána ve lhůtě dvou měsíců ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 a 4 ZÚS.

⁶<http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=1-699-02>

IV. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2018, č. j. Nao 39/2018-12, došlo k zásahu do stěžovatelova základního práva na spravedlivý proces.
2. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, č. j. Vol 17/2018-46, bylo porušeno stěžovatelovo základní právo na přístup k soudu a na ochranu svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti.
3. Tato usnesení se proto ruší.

V Praze dne 16. února 2018

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2018, č. j. Nao 39/2018-12
3. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2018, č. j. Vol 17/2018-46

